

Kolmen kuun kimarainen

Kaisa
Kurki

Kaisa Kurki

Kolmen kuun kimarainen

© 2024 Kaisa Kurki (pseudonyymi)

Kannen suunnittelu: Auli Kokkonen & Kaisu Isomäki

Sisuksen taitto: Kaisu Isomäki

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9776-1

Prologi Kahlaamme veteen

*Kahlaamme veteen käsi kädessä
yö on poikkeuksellisen lämmin
kurottautuvien rantakoivujen notkelmassa
näin hänen riisuutuvan
vaatteet tipahtelivat hitaasti hiekalle*

*Kahlaamme syvemmälle
haluan tuntea pohjan varpaitteni alla
hän irrottaa otteensa*

*Katson hänen kypsän pehmeitä persikoitaan
minäkin olen ilkosillani*

*Heleä nauru tekee pyörteitä veden pinnalle
vaatimattomat valkeat kuulaani kelluvat keveinä
ja hölskyvät*

*Tyttöystävä sukeltaa ja nousee puistellen hiuksiaan
kuun valo silmissään
sukeltaa uudestaan ja koskettaa
kihellys kulkee minussa*

*Keltaiset koivunlehdet tarttuvat jalkapohjiimme
vaatteissa kutittaa hiekka*

*Nukun poikaystävänsä pedissä
hän tietää, että olen täällä*

on omilla menoillaan - joku keikka

*Tyynyssä on suitsukkeen ja nuoren miehen ihana tuoksu
haluaisin ottaa unirätikseni*

Blenderi jauhaa

*Tyttöystävä tekee ihmeaamupalaa
vihreässä smoothiessa on
kurkkua, selleriä, omenaa, pinaattia,
(pyydän ettei laita sitruunaa)
sähköä käsivarsissamme*

Jotakin on liikaa - nielen

*Tyttöystävä nauraa
mekostaan kasvaa herneenversoja
ja auringonkukkia*

Jatkan matkaani

*pitelemättömän meren ääreen
En tottele suosituksia
sukulaiset eivät ota yöksi
pakko olla hotellissa*

Uin lähtevien ja saapuvien laivojen vanavedessä

*Seapool on vielä auki
Meren suola hoitaa minua
niin kuin me kolme toisiamme
rakastamme*

Huitsin Nevada

Painava laatikko rasahtaa kasan päällimmäiseksi.

- Tässä on sitten viimeinen, roteva mies sanoo hikikarpat otsallaan.

Toinen mies tulee kylpyhuoneesta ja ilmoittaa, että pyykinpesukone on nyt paikoillaan ja liitetty. Puikkelehdin laatikoiden väleissä. Niitä on miltei neljäkymmentä. Olisi paljon vähemmän, jos ei olisi kirjoja kuvataiteesta. Etsin kynän ja kuittaatan työn tehdyksi. Kahjo naisen naama irvistää minulle repeytyneen suojakartongin alta. Picasson taulujäljitelmä.

Huoltomies ähkii vessassa hankalassa asennossa lattian rajassa ja hänen takamuksensa pilkistää.

- Pöntölle ei saa istua sitten vuorokauteen, hän sanoo.
- Hitto! manaan. - Senhän piti olla jo ennen muuttoa tehtynä!

Mulkaisen häntä ja koitan peittää kiukkuni. Miehet lähtevät peräkanaa. Talon kulmalta kuuluu piippausta ja pakokaasun haju jää leijailemaan pihalle. Sitten on hiljaista. Seison hetken paikallani kuin en tajuaisi mitä on tapahtunut. Tuijotan vastapäisen rivitalon punatiiliseinää. Huomaan muuttoauton tehneen syvät renkaanjäljet nurmikkoon ja rutanneen postilaatikkorivistön päätyyn kolhun. Epämääräinen huokaus kimpoaa kehostani ja kirpaisee: mitä minä olen mennyt tekemään?

Mutaisia kengänjälkiä on pitkin poikin asuntoa. Onneksi

olin fiksu ja teippasin suojakartongin. Katson tilavaa rivitalo-kolmiotani, jonka laatikkokasat nyt täyttävät. Niiden takaa näen jotain miellyttävää. Revin suojamuovit ja vaivun sohvani uumeniin. Sen pehmeät istuintyynyt ovat kuin upottava syli ja tuttu halaus.

Miellyttävä raukeus valtaa kehoni, mutta se ei kestä kauan, kun tunnen vessahädän. Pälyilen hädissäni ympärille. Takapihani orapihlaja-aita saa nyt pelastaa. Pian olen kyykyssä sen suojassa ja lirautan. Sitten tunnen isomman hädän. Panniikki iskee. Pitäisikö häiritä naapureita? Syöksyä päätä pahkaa heidän ovikellojaan rimputtelemaan?

Metsään, päähäni pälkähtää. Äkkiä vessapaperia! Pyörin Bermudan kolmioissani, ravaan ympäri laatikkomerta. Villatakki niskaan. En jää myrskynsilmään. Tämän laivan kapteeni ei anna periksi. Vedän lopulta astioiden välissä suojana olevia talouspapereita. Seilaan kohti eteistä, sakean sumun keskeltä näen kutsuvana kirkkaan ja puhtaan vessanpöntön. Kuin hengen hädässä tartun tuulikaapissa oleviin avaimiin, kiskaisen koko nivaskan, entisen muistisairaana asukkaan lukuisten hoitajien kaikki avaimet. En jää miettimään mikä oli ulkovaraston tai mikä postilaatikon.

Harpon juurien ja mättäiden yli. Kuntopolun varrella oleva tiheä kuusimetsä on pelastukseni. Oksien terävät kynnet tarttuvat ja raapivat. Kyykistyn. Hyttysparvet ovat kovin kiinnostuneita takapuolestani.

Tämä muutto ei mennyt ihan putkeen, pohdin ja ravistelen itseni irti itsepäisistä havunneulasista ja hämähäkinseiteistä.

Rämmin takaisin kuntopolulle, huomaan sen vierestä erka-

nevan aavistuksenomaisina painaumina polun. Lähden seuraamaan sitä. Jokin pistää housuissani, mutta en välitä, sillä koivikon takaa häämöttää jotain kaunista, pieni poukama ja siellä keltainen penkki.

Potkaisen kenkäni pois, tunnustelen varpaillani hiekkaa. Se on ihanan pehmeää. Pienet aallot suutelevat varpaitani. Liplatus rauhoittaa vagushermoni, mutta tyyneyttä kestää vain hetken, sillä kaislikko alkaa kahisemaan uhkaavasti. Myrsky lähestyy. Mieleni aallot vaahtoavat kiivaina.

Tämän piti olla oikea ratkaisu

Ankkurini on irronnut ja veivaan ruoria. Se pyörii holtittomasti. Joudun hakemaan uuden suunnan.

Soitan Tyttöystävälle, hän ei vastaa. Yritän sitten hänen poikaystävälleen.

- Ollaan just menossa kaverin tupareihin, Nuorimies vastaa hätäisesti ja käy selittämään, että ovat rappukäytävässä, hissi ei toimi ja he ovat myöhässä.
- Seitsemänten kävellä! Ei kai? kuulen Tyttöystävän päivittelevän.

Sitten hän hoksaa, kuka on kännykän toisessa päässä, lähettää suukkoja ja höpöttää jotain turhanpäiväistä päiväankulusta. En jaksa välittää niistä. Tarvitsen lohduttavia sanoja. Sen sijaan alan kuulla yhä enenevää läähätystä rappukäytävän toistaessa harppomisen ääniä.

- Olen orpo täällä Huitsin Nevadassa, huokaan väliin.
- Nyt on kiire. Soitellaan myöhemmin, Nuorimies sanoo ja kuulen ovikellon kilahtavan.

Lähden seuraamaan rantapolkua toiseen suuntaan, järvi näyttää jatkuvan ja jatkuvan, sen päässä näkyy pieni silta. Laskeutuva aurinko luo vastarannan kesämökkien ikkunoihin liekehtiviä heijastuksia. Siristän silmiäni. Käännyin takaisin. Suurempi vesistö ryöpsähtää silmistäni, suurempi kuin koko Saimaa. Avainnippu hölskyy taskussani. Jollakin niistä pääsen sisälle. Vajoan itsesääliin ja olen varma, ettei kumpikaan soita takaisin.

Kauaksi jäävät, Piritorikin

Otan aurinkolasit päästä ja hymyilen. Miten olo voi olla näin kevyt? Näen heijastuksen itsestäni ja tartun lempikahvilani ovenkahvaan Foorumin lähellä. Katselen vitriinin runsasta tarjontaa. Helsingin hinnat hirvittävät, mutta nyt sallin itseleni törsäämisen, olenhan saanut lottovoiton, ensimmäisen vakituisen työpaikan ja vielä yli viisikymppisenä!

Aurinko lämmittää terassille mukavasti. Tarjottimella chia-puuro, cappuccino ja tuore sämpylä. Puuron päällä on pensasmustikoita, pähkinöitä ja mansikkaviipaleita, alla jotain herkullista keltaista. Persikkasosetta luulisin. Miten houkuttelevan näköistä!

Sämpylä rouskuu suussani ja cappuccinon vaahdossa on sydämen kuva. Heitän vaaleanpunaisen villatakkini tuolin selkänojalle. Voisin kuvitella olevani ulkomailla, vaikka olenkin vain Helsingissä viettämässä viimeisiä vapaapäiviä.

Seurailen ohikäveleviä ihmisiä, raitiovaunut kulkevat vielä harvakseltaan. Niiden kolina ei häiritse.

Mieleeni välähtää kuva itsestäni vuosikymmenien ajalta. Harmaita kotihiiri kolossaan piilossa pahalta maailmalta! Eivät käväisseet mielessä tällaiset terassilla istumiset, maailman ihmisten riennot. Itsensä saastuttaminen heidän seuralaan.

Kaksi uutta tuttuani piipahtaa terassilla. Ikäiseni nainen kertoo, miten testosteroni virtaa nuorilla miehillä. Hymähdän.

- Vielä sinäkin pääset kokemaan sen, hän sanoo ja katsoo minuun ovelasti.

Säikähdän. Saarnaaja takoo kalloani. Seksin vaara. Päässäni käy tikittämään huoruuden aikapommi, äidin ja Saarnaajan asettama.

Nuorempi pisamanaamainen nainen kertoo kahdesta rakkaastaan, joista toinen asuu Ruotsissa.

- Ihania miehiä! hän huokaisee.

Tuijotan hänen nenänpäänsä pisamia ja kuuntelen heleätä nauruansa.

- Minulle on ihme, kun on ylipäättään ystäviä, sanon ja muistelen, miten muutama viikko sitten kohtasin nämä naiset riippumattotapahtumassa Vantaan metsässä.

Ikäiseni nainen kaivaa esiin sivuston, mistä hän löytää seuraa ja näyttää muutamia bongauksiaan. Siirrän tuoliani lähemmäksi ja hämmennyn.

- Tämä osasi suudella hyvin, hän sanoo.

- Miten uskallat tänä aikana? en käsitä.

- Mulla oli jo korona, ikäiseni vastaa.

Koitan saada alapääkuvat puistettua mielestäni.

- Oli muuten loistoidea, että se riippumattotapahtuma oli koronaturvallisesti metsässä, pisamanaamainen toteaa ja siemaisee kuoharistaan.

- Se oli upea kokemus! sanon ummistaen silmäni. - Melkein vaivuin nirvanaan toisen hiljaa heijatessa. Olisin voinut olla keinuteltavana, vaikka koko päivän.

- Aina kaatosateeseen asti, ikäiseni nauraa.

Pisamanainen nainen kertoo innostuneensa niin paljon, että asennutti riippumaton keskelle olohuonettansa.

- Nukun siinä, hän sanoo. - Taivaalliset unet, kuin kohdussa olisi!

Yritän saada lusikkaani viimeisetkin murut lautaseltani ja päivittelen heille, miten hirvitti lähteä matkustamaan, Covid-tapauksia oli ollut jo kolmisen kymmentä edellisenä päivänä. Maskia oli outo käyttää, olin läikähtyä siihen, ja vaunussani kovasti yskivä matkustaja ei välittänyt paskaakaan konduktöörin kehotuksesta noudattaa valtiovallan säädöksiä. Koitin pidättää hengitystäni aina hänen köhiessään. Mutta olin väkkaasti päättänyt, ettei mikään enää saa estää minua tutustumista tähän maailmaan kymmenien kieltäytymisten vuosien jälkeen.

Istun vielä hetken tuttujeni lähdettyä omille menoilleen. Ihmiset kävelevät rennosti päin punaisia ja kerjäläinen ojentaa käsiään pylvään juuressa. Ajattelen hotellihuoneen hintaa, kaikkia tapahtumia täällä (kiellettyjäkin) ja toivottaman pitkältä tuntunutta junamatkaani. Tajuan, että nämä käynnit

Helsingissä tulevat harvenemaan. Miten en osannut ottaa sitä huomioon?

Jatkan matkaa. Löydän kirpparilta pari värikästä tunikaa. Kukkakuvioita, ilahdun. Mikä löytö! Mallailen itseäni peilistä. Näitä voisi käyttää sitten töissä. Hyvännäköinen nainen katselee minua peilistä. Käänän äkkiä pääni toisaalle.

Syntiä! huutaa joku päässäni. En tajua mistä se tulee. Siirryn penkomaan kesätakkeja ja kun löydän ihanan pastellin värisen ja hupullisen, mutta siinä onkin harmittava tahra.

Kiertelen tuttua reittiäni Esplanadilla. Vastaani tulee japanilaisilta näyttäviä turisteja. Miten he ovat päässeet Suomeen rajoituksista huolimatta? He räpsivät kuvia vedenneidoista, joiden päät lokit ovat kruunanneet valkoisin rannuin. Hetken ajan koen olevani itsekin turisti, mutta ulkoavaruudesta.

Ihailen puiston kirkkaanpunaisia amaryllisten näköisiä kukkarivistöjä, jotka hehkuvat kilpaa orvokkirivien kanssa. Sitten huomaan hopeanharmaita hautausmaakukkia. Joku hullu kulkee ohitseni, mikrofoni on suun edessä ja kaiutin repussa, hän tietää totuuden ja jakaa kiihkeästi sitä välittämättä kuunteleeko kukaan. Jotain Jumalasta.

Kavahdan. Muistan ajan, kun entinen aviomieheni sanoi, että hänen pitää olla Jumalan jälkeen seuraavaksi tärkein.

Hyppään metroon. Nousen syvyyksistä Sörnäisen metroaseman kohdalla. Piritorilla laitapuolen kulkijat nojailevat siniin pupillit laajentuneina. Ne eivät häiritse, mutta nopeutan kuitenkin askeleitani. Väistän skuuttia. Tietyömaa tekee ylimääräisiä mutkia ja liikennevalot vilkkuvat keltaista. Reppu painaa. Se tietää yöksi kipuja.

Baaritiskin äärellä pulppuaa oluttuoppinen vaahto, minun sisimmässäni pulppuaa ilo. Moikkaan tuttujani ja he moikkaavat takaisin. Asetan takkini ja huivini merkiksi ja saan varattua hyvät paikat. Lähden hakemaan teetä.

Jonossa törmään pörröpäiseen kaveriin, hän puhuu aina alakerran häirikkönaapuristaan. Koitan keskittyä kuunteleman häntä, mutta katseeni harhailee paikalla olevissa nuorissa miehissä.

Silinterihattuinen vanhempi mies tervehtii minua nostamalla kohteliaasti hattuaan, kainalossaan vanhan kirkkoraa-matun kokoinen runokokoelmansa. Keskustelu ryöpsähtelee vilkkaana pöydissä, on vaikea kuulla metelin yli. Onko pörröpäinen joutunut taas pulaan ja soittamaan poliisit?

Täällä en joudu inhon valtaan niin kuin viime vuonna, kun yritin totuttaa itseni tämän maailman elämänmenoon. Kävin baareissa, kuuntelin bändejä, en vaihtanut kenenkään kanssa sanaakaan. Ei ollut mitään yhteistä. Olin heille outo olio toiselta planeetalta.

Muistan, miten uudenvuodenaattona kävelin pitkin Helsingin katuja, ravintoloiden ikkunoiden läpi näkyi juhlivien ihmisten silhuetit ja Oodin kansalaistorin lavalla kuuluisan yhtyeen esiintyessä ihmiset tanssivat ja hyppivät riemuissaan, minä olin kaiken sen ulkopuolella. Katselin, kun raketit paukkuivat ja muodostivat loisteliaita kuvioita taivaalle, kyynelistäni toistuivat niiden värit. Silloin tajusin, miten vaikeaa on tutustua tämän maailman ihmisiin ja heidän tapoihinsa lahkoelämän jälkeen.

....Taustalla jumputtava iskelmä ei häiritse. Yritän pitää vie-

reistä paikkaa varattuna ja tähyilen ulko-ovelle. Tyttöystäväni poikaystävä, Nuorimies, luiskahtaa baarin ovesta sisälle juuri ennen lavarunotilaisuuden alkua. Oli sopivasti Helsingissä keikkansa jälkeen.

Olen onnellinen. Ei tarvitse harkita seuralaispalvelua. Ajatus huvittaa minua. Siihen ei tosin olisi varaakaan.

Nuorimies änkeää itsensä tupaten täyden baarin läpi luokseni teekuppi kädessään. Hän juo vain vihreää teetä.

- Jännittääkö? hän kysyy ja laittaa kännykkänsä äänettömälle.

Liikautan päätäni tuskin huomattavasti.

- Et sitten nauhoita! vannotan.

Nuorimies katsoo juomaani ja sanoo että mustassa teessä on kofeiinia. En välitä huomautuksesta. Lähdän hakemaan hunajaa tiskiltä.

Spoken Word - esitys lumooa minut, vaikka en ymmärrä englannin kielestä kuin sanan sieltä täältä. Aistin suuren päätöksen ja herkkyyden ja samalla seuraan aataminomenan heilumista. Yleisö tuskin hengittää.

Kun nuori transnainen on poistunut mikin äärestä, hänen tyttöystävänsä silittää häntä. Valtaiset aplodit täyttävät baarin. Toinen lämppäri ottaa kitaransa ja laulaa: "*Huoneessa on yksi ylimääräinen, jota ei näy*".

Sen mystinen tarina iskeytyy tajuntaani ja kylmät väreet lävistävät minut. Sellainen on ollut aina seurassani lapsuudessa. Itse saatana.

Nojaan Nuoreenmieheen. Se tuntuu hyvältä. Hän on pukeutunut persoonallisesti afrikkalaistyyliin kaapuun. Olen

otettu hänen maustaan.

- Itse tuunattu ja kirpparilta ostettu, hän kuiskaa huomatesaan katseeni. - Käytin ompelukonetta.

Käännän äkkiä pääni. Keskityn tuijottamaan kitaristin sormia. Ne ovat yhtäkkiä kauhean mielenkiintoiset. Vilkuilen kuitenkin vähän väliä Nuoreenmieheen päin, ikään kuin vahingossa, ettei hän huomaisi ihastustani. Onhan hän alle kolmekymppinen. Reilusti.

Lämpäreiden jälkeen miltei kaikki ryntäävät ilmoittautumaan Open Mic -osuuteen. Jonosta tulee pitkä. Sama jono on kohta baaritiskin luona.

Kun oluen kittaamistauko on loppunut, väki hiljenee, ja sydän pamppaillen kuuntelen toisten esityksiä. Sitten juontaja nostaa hatusta nimeni.

Elämäni on hurjaa

Juoksen kaupungilla ilman vaatteita

aloitan runoni

Etsin korkeinta tornitaloa

Kiipeän sen seinää pitkin

muistan pitää suun lähellä mikkiä

ääneni kuulostaa tummalle

Hyppään katolta alas

alas tullessa saan maan keikauttavan orgasmin

unohdan jo esiintyväni

Kiipeän uudestaan

Alastulo tuntuu yhtä mahtavalle

osaan jarruttaa pehmeästi juuri ennen maahan osumista

Vanhempi nainen on muuttanut työn perässä
Huitsin Nevadaan. Rakkaat jääneet kauas,
nuori lavarunoilija tyttöystävä, ja orastava suhde
hänen hipahtavaan poikaystävänsä.

Saarnaajan opetukset lapsuuden ajalta
seksuaalisuuden paheellisuudesta ja
vaarallisuudesta eivät helpolla hellitä ja jokin
muukin kummittelee naisen mielessä, eikä sitä
auta Siriukselta kotoisin olevan Luokkakaverin
tähti-ihmisten oppi eikä äidin maailmanlopun
odotus.

Eettinen monisuhteisuus mahdollistaa
perinteisestä erottuvat rakkaudet, mutta tämän
triadin sekoittaa vanha mies, shamaanirummun
omistava metamuru (kumppanin kumppani).

Virus kiertää maailmaa, eikä Tyttöystävä
haluakaan enää nähdä livenä.
Mitä on tapahtunut?

9 789528 097761

